

In Le Bonhomme is er een particulier die zijn tuintje gebruikt als camping. Voor een kleine prijs mag men zijn tentje in zijn tuin plaatsen. Wij maken hier dan ook gretig gebruik van. Staf doet altijd, op zijn knieën, een gebedje voor het eten. Meestal doet hij dat stiekem in of voor de tent.

Staf heeft in de plaatselijke winkel een blik “rotzooi” gekocht en warmt dit op in zijn keteltje.

Het is nog licht als we al in de tent kruipen. De zon zit immers al vroeg weggedoken achter een berg en eens de zon weg is komt er wind opzetten en daalt de temperatuur flink.

Donderdag 23 april 2009

- Van : Le Bonhomme
- Naar : Mittlach
- Afstand : 42 km
- Stijgen : 885 m
- Dalen : 1.280 m
- Duur : 14 uur

Het heeft de voorbije nacht flink gevoren. Als we opstaan staat er ijs op de tent. Het is geen pretje om dan alles in de rugzak te pakken. De vingers worden gevoelloos. Wij haasten ons dan ook dat alles in de rugzak zit en vertrekken.

Als we 's morgens opstaan ontbijten we niet. Meestal is het te koud om dan stil te zitten. Wij stappen eerst één of twee uurtjes. Als we dan op een plekje komen waar wat zon en of wat wind is laten we de tent drogen. Ondertussen maken we koffie, rusten wat uit en ontbijten. Henk dacht aanvankelijk dat hij 's morgens niet zonder koffie of eten verder kon. Maar al na enkele dagen bleek dat hij daar niet het minste last meer van heeft. We zijn nu op weg naar de tweede hoogste top van de

Vogezen, de Hohneck (1.362 m). Hoe hoger we klimmen hoe meer sneeuw we tegen komen.

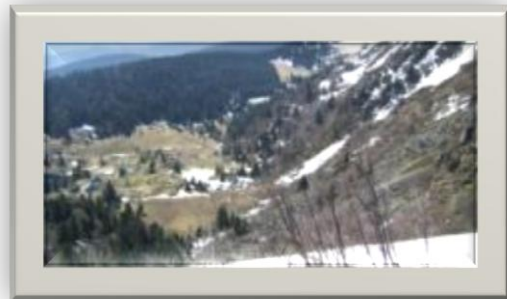

Gazon du Faing ligt op 1.302 m hoogte en wordt begraasd door ezels. Als u goed zit kunt u er twee zien.

Op de plassen ligt er nog een laagje ijs. We kunnen hier en daar de Alpen al zien.

Eens we over Gazon du Faing zijn komen we op de noordelijke wand om af te dalen. Op deze noordwand is nog volop sneeuw aanwezig. We zakken, door het warme weer, tot aan onze knieën in de sneeuw. Zowel het stappen als het vinden van een pad is zeer moeilijk. We besluiten dan maar de rijbaan naar beneden te volgen maar ook daar ligt nog veel sneeuw. We dalen af tot de col de la Schlucht (1.139 m). Vandaar begint de beklimming van Le Hohneck, de tweede hoogste berg van de Vogezen. We doen in het plaatselijk restaurant navraag of Le Hohneck wel beklommen kan worden. De uitbater verzekert ons dat we wel via de zuidwand de top kunnen bereiken doch het is nog niet mogelijk om via de noordwand (de GR 5 dus) af te dalen. We besluiten dan maar om rond Le Hohneck te gaan en deze links te laten liggen.

Wij dienen meerdere uren en meerdere kilometers om te lopen om Le Hohneck te kunnen omzeilen. Dit wordt dan ook meteen onze zwaarste dag. De alternatieve weg die we uitgekozen hebben is toch ook mooi. Het is nu ook afwachten hoe het morgen zit. Dan moeten we immers de hoogste top van de Vogezen beklimmen, namelijk Le Grand Ballon. Maar daar proberen we nu nog niet aan te denken, de Grand Ballon is immers nog twintig kilometer van ons verwijderd.

We nemen een korte rustpauze om er nadien terug met volle moed tegenaan te gaan.

Het wordt al duister als we aankomen op de camping van Mittlach. Op de koop toe ligt de camping dan nog drie kilometer buiten de GR, wat onze dag extra zwaar maakt. Met onze hoofdlamp op koken we ons potje en gaan

dan slapen. We spreken af dat we morgenvroeg niet voor 07.00 uur zullen opstaan. Vandaag hebben we immers 14 uur gestapt en dat kruipt niet in uw koude kleren. We hebben ook onze rust nodig. Morgen wordt het immers terug een zware dag. En doordat we op voorhand

niet weten hoe het zit met de begaanbaarheid van de paden op grote hoogte (sneeuw) kan het altijd gebeuren dat het traject langer wordt dan voorzien. Tussen de soep en de patatten door heeft Staf zich een douche genomen. Bleek dat er geen warm water was. Henk gaat zich na het eten douchen en blijkt dat hij wel lekker warm water heeft. Ludwig is veel te moe en neemt geen douche. Hij zal er morgen wel twee nemen om terug proper te worden

Vrijdag 24 april 2009

- Van : Mittlach
- Naar : Ferme-auberge du Molkenrain
- Afstand : 36 km
- Stijgen : 1.090 m
- Dalen : 841 m
- Duur : 12 uur

Het extra uurtje nachtrust heeft ons deugd gedaan. De tent is nat van de dauw maar daar trekken we ons weinig van aan. We stappen eerst enkele uurtjes en laten dan de tent drogen op een winderige, zonnige plaats.

De GR5 is hier precies een beetje aan het wegrotten.

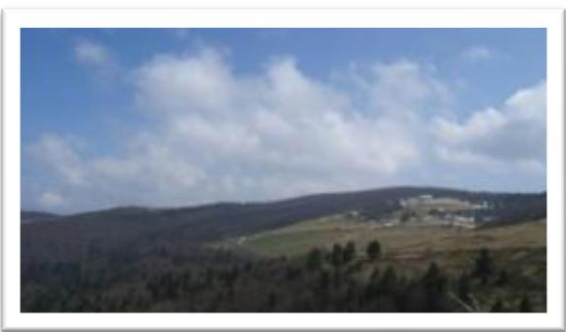
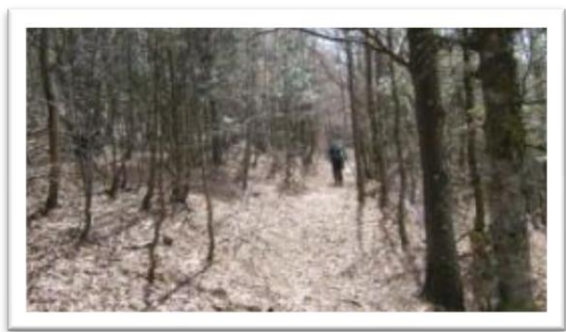
Iets voorbij Mittlach komen we in een bos waar juist houthakkers aan het werk geweest zijn. Van enkele boomstronken hebben ze een waar kunstwerkje gemaakt. We herkennen hier een paddestoel en een eekhoorn.

Zoals eerder gezegd laten wij onze tent drogen op een winderige plek. Henk moet hevig vechten tegen zijn buitentent. Staf snelt ter hulp maar ziet ondertussen niet dat zijn buitentent de lucht in gaat. Gelukkig is er nog Ludwig die de buitentent van een gewisse dood heeft kunnen redden.

Af en toe krijgen we wat sneeuw voorgeschoteld. Doch al bij al valt het nogal mee. De GR5 gaat niet echt over de noordflank en er zijn ook minder bossen die de zon van de sneeuw scheiden. Reeds van ver is de top

van de Grand Ballon te zien. Er staat immers een observatorium op. De buitenkant van het observatorium is toegankelijk voor het publiek en doet tevens dienst als oriëntatietafel.

Onze vijfde stapdag zit er op. We bevinden ons op een vijfhonderdtal meter voor de ferme-auberge du Molkenrain. Evenwel is de ferme-auberge, normaal gezien, nog gesloten maar we denken wel dat we er ons tentje zouden kunnen zetten. Maar omdat wij een, gesloten, skiclubhuis passeren besluiten we onze tent daar te zetten. Er is daar een vlak terras waar Staf en Ludwig hun tent kunnen zetten. Hun tent staat immers op zichzelf en hoeft niet vastgezet te worden met haringen. Henk vindt een klein plateautje op de kam van de naburige weide. We liggen nog maar pas in de tent als we iemand op het terras horen aankomen. Met veel lawaai voelt deze persoon aan de deurkruk van het clubhuis. Hierop zeggen wij "HALLO" waarop spontaan het antwoord "Bonne nuit messieurs" komt. Wij bedanken de brave man en zeggen hem dat we morgenvroeg om 06.00 uur zullen vertrekken. De man zegt ons dat we ons niet hoeven te haasten, dat er geen enkel probleem is. Zo zie je maar als je alles proper en rustig houdt dat de mensen niet geneigd zijn om u weg te jagen. Zij weten ook maar al te goed dat vlakke bivakplaatsjes in de bergen moeilijk te vinden zijn. En men vindt nu eenmaal niet overal een camping.

Zaterdag 25 april 2009

- Van : Ferme-auberge du Molkenrain
- Naar : onbemande hut voor Ballon d'Alsace
- Afstand : 31 km
- Stijgen : 1.070 m
- Dalen : 1.144 m
- Duur : 11 uur

Van zodra het licht wordt vertekken we. Er staat weer een zware dag op het programma (alsof we al gemakkelijke dagen gehad hebben). We zijn nog maar 20 minuten op stap of we passeren de ferme-auberge du Molkenrain. Blijkt dat deze toch open is. We hadden er kunnen eten, slapen en drinken. Maar wij beklagen ons niets. In ons tentje was het ook goed vertoeven.

We passeren het stadje Thann waar we terug inkopen willen doen. Thann is een lieflijk stadje omgeven door wijngaarden. Als wij het stadje binnenkomen vragen wij aan een oud, krom gewerkt (of was het van de reumatis), vrouwtje of er in de buurt een warenhuis is. Zij legt ons in het kort het te volgen traject naar het warenhuis uit. Na haar uitleg bedanken wij het vrouwtje en zetten er terug flink de pas in. Gekomen aan het eerste kruispunt horen wij hetzelfde vrouwtje zeggen dat we rechtdoor moeten gaan. Blijkt dat zij onze tred gevolgd is om er zeker van te zijn dat we niet zouden verloren lopen.

Tegen de middag passeren we een hut van de Vogezenclub. De hut is eigenlijk gesloten en wordt opgeknapt door vrijwilligers. Daar we zonder drinken zitten gaan we er toch maar aankloppen. We mogen binnen komen en mogen er in de keuken water nemen. Nu we er toch binnen zijn stellen de vrijwilligers voor dat we er blijven eten. We krijgen er gratis koffie bovenop maar we moeten er wel ons verhaal doen (waar zijn jullie mee bezig – van waar komen jullie – ha, jullie zijn nog zotter dan wij enz).

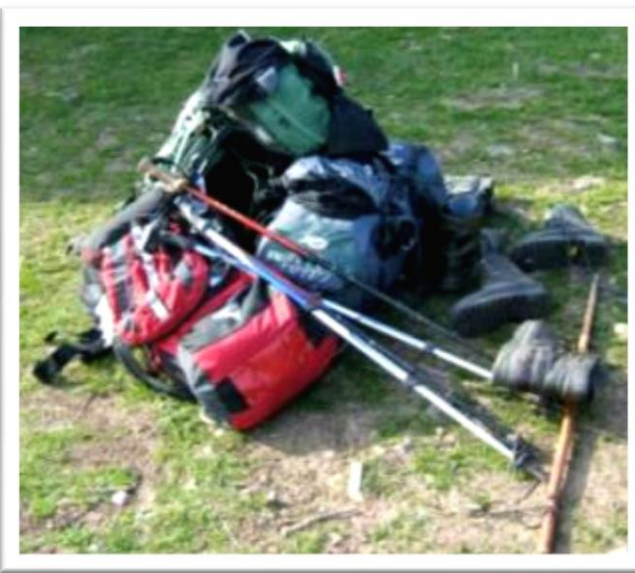

We naderen een boerderij en zien dat er op het terras tafeltjes en stoeltjes staan, en willen er wat gaan drinken. We worden er voorwaar opgewacht door de boer die op zijn dorpel zit te luieren.

Tegen de avond komen we aan een onbemande hut. Het is de eerste onbemande hut die we tegenkomen op het einde van de dag. Deze hut is dus ideaal geschikt voor ons om te overnachten. Op een boogscheut van de hut is er zelfs een bron. En het uitzicht vanaan de hut is gewoon fenomenaal. Wij beslissen dan ook al snel om hier de nacht door te brengen. Henk, houthakker van beroep, (en dit is gene zever) begint meteen hout te sprokkelen en hout te zagen.

Binnenin de hut staat er een kachel maar we besluiten een kampvuur te maken. Henk neemt meteen deze taak op zich. Het valt ons ook op dat Henk de eerste dagen de kat wat uit de boom heeft gekeken. Zijn echtgenote had hem gezegd dat hij na twee dagen wel terug in Nederland (Henk is nen Hollander) zou staan, dat hij die Belgen toch niet zou kunnen volgen. Maar hoe verder de dagen vorderden hoe meer we Henk zagen genieten van de trekking. Hij heeft meermaals gezegd dat dit de reis en de belevenis van zijn leven was en dat hij hier nog lang zou aan terug denken. Zelfs op mijn sterfbed zei hij, zal ik hier nog aan denken. Als Staf en Ludwig, bij het invallen van de avond gaan slapen, blijft Henk nog twee uur bij het kampvuur zitten. Hij zegt dat hij het vuurtje niet vertrouwd. Maar zowel Staf als Ludwig weten maar al te goed dat dit maar een uitvlucht is. Henk kan gewoon niet stoppen met genieten. Genieten van het mooie uitzicht, het kampvuur en de reis van zijn leven.

Wij doen onze was, onze plas, onze kook en ons vuurtje stook. Henk heeft in Thann een diepvriesmaaltijd gekocht, aardappeltjes met vlees en groenten. Hij heeft er een gans pakje zout op gekieperd. Maar ondanks al dat zout smaken zijn piepers nogal zoet. Bij nader onderzoek van het zakje

zout blijkt het suiker te zijn geweest. Een jammerlijke vergissing maar niets aan te doen, de maaltijd wordt dan maar gezoet opgegeten. Gelukkig kan Henk er zelf om lachen.

Henk steekt het kampvuur aan. In het begin zijn we bang dat hij zal stikken van de rook. Maar zoals steeds; alle begin is moeilijk. En na enige tijd hebben we een prachtig kampvuur.

Zondag 26 april 2009

- Van : onbemande hut voor Ballon d'Alsace
- Naar : Evette-Salbert
- Afstand : 31 km
- Stijgen : 564 m
- Dalen : 1.203 m
- Duur : 9 uur

Met tranen in de ogen nemen we afscheid van de onbemande hut. Laat ons hopen dat we er in de toekomst nog tegen komen. Maar slapen in een onbemande hut heeft ook zo zijn nadelen. Zo is Henk om 03.30 uur opgestaan en is hij buiten gaan slapen. Blijkbaar was er binnen in de hut te veel lawaai.....

Het eerste gedeelte van de dag gaat het vooral in stijgende lijn. Vandaag doen we de beklimming van Ballon d'Alsace (1.297 m). Af en toe krijgen we er zicht op. En al snel krijgt deze berg de bijnaam "Balzak". Op 10 juli 1905 was Ballon d'Alsace de eerste bergrit met aankomst op de top in de Ronde van Frankrijk. Vanop de top is er een weids uitzicht en bij mooi helder weer heeft men zelfs zicht op de Mont Blanc.

Vlak voor de top van de Ballon d'Alsace loopt ons pad dood op een dikke laag sneeuw. Het is onmogelijk om door deze sneeuw te trekken. De sneeuw ligt op een tamelijk steile helling en het is te gevaarlijk om daar doorheen te trekken. We besluiten dan maar om rond het sneeuwveld te gaan. Hiervoor moeten we wel over een gemakkelijk, te beklimmen, rots klimmen. Henk zei achteraf dat het dankzij de klimcursus was die hij bij Jo had gevolgd dat hij dit heeft gedurfd.

Staf, een zeer gelovig man, prevelt altijd een gebedje of zingt een kerkliedje als hij een heiligenbeeld tegenkomt. Saint-Jacques is zijn favoriete heilige maar op de twee plaats komt Onze-Lieve-Vrouw.

🎵 AV^EEE 🎵...AVE^EE
🎵 AVEEE
...MARIA^A A^{AA} A^A

Op een bepaald ogenblik overvalt er ons een hevige stank. Wij kijken elkaar aan maar dan merken we vanwaar de stank vandaan komt. Op ons pad ligt het kadaver van een opgevreten schaap. Enkel nog wat beenderen en de huid blijft over.

100 miljoen jaar geleden heerste er hier een lange tijd een woestijnklimaat. In die tijd ontstond door verwering enorme hoeveelheden roodachtig zand, die later werden samengeperst tot bontzandsteen. De hele noordelijke Vogezen zijn nu bedekt met een dik pakket van deze beroemde rode Vogezenzandsteen, het latere favoriete bouwmetaal voor kathedralen en kerken, kastelen en paleizen.

We komen nu in Evette-Salbert, ons eindpunt. We bevinden ons nu zowat op de grensscheiding Vogezen en Jura. Evette-Salbert is gekend om zijn vijvers; er liggen er tientallen. Aan de rand van zo een vijver mogen we ons tentje opzetten en gebruik maken van de accommodaties van de plaatselijke duikersclub.

Henk kijkt wat sipjes. Dat is altijd zo zegt hij als de reis ver voorbij is. Dan begin ik terug te denken aan het werk en alle miserie die er bij komt kijken. Maar gelukkig is er volgende week Koninginnedag en daar kijkt hij, als royalist, weer elk jaar naar uit. Staf kijkt wat loens maar dat doet hij wel meer. Ludwig denkt nog niet aan de dag van morgen. Er ligt zelfs nog sneeuw bovenop zijn muts. Of zou het zout zijn, afgescheiden door het zweet?

We hebben weer een hele belevenis achter de rug. 233 kilometer hebben we deze week afgelegd. We hebben 6.680 meter gestegen en we hebben 6.681 meter gedaald. We hebben alle dagen zon gehad en we hebben niet in de regen gelopen. Staf en Ludwig zijn gewend van dergelijke tochten te lopen. Henk echter niet. Maar Staf en Ludwig zijn het erover eens. Zij hebben niet alleen genoten van de tocht maar zij hebben zeker evenveel genoten van de aanwezigheid van Henk. Het was mooi en onvoorstelbaar hoe wij deze man hebben zien genieten van iets dat hij niet voor mogelijk had gehouden. Wij hopen dat wij Henk in de toekomst nog aan onze zijde mogen hebben.

Contact Ludwig : benaltijdweg@gmail.com

Contact Staf : stafkaart@skynet.be

Contact Henk : info@houthandeljansen.nl